

1936

103058

ET NORDISK VERDENSSAMBAND

Nasjonal Samlings Fører, Vidkun Quisling trekker
i en stor tale linjene op for NS' utenrikspolitikk.

Effektive forslag til vern av Norges nøytralitet.

Nasjonal Samling tar initiativet til å organisere en
nordisk verdensbevegelse.

Ved Riksmötet i Colosseum l ö r d a g, den 27. ds.
holdt Nasjonal Samlings Fører Vidkun Quisling en

Sidene 11, 12 og 13 mangler

EN GAMMEL VERDEN FALLER. EN NY BLIR TIL.

Samtidig med vårt Riksmöte i Stavanger i fjor åpnedes i Moskva i palæet til den tidligere russiske adelsklub Den kommunistiske internasjonales (Kominterns) 7. verdenskongress etter en avbrytelse på syv år siden forrige verdenskongress i 1928.

Kongressen varte fra 25. juli til 21. august. Den hadde til oppgave først å münstre hvad den Jødiske Internasjonale marxistiske sammensvergelse i de forløpne syv år hadde utrettet i og utenfor Sovjetveldet med hensyn til å gjennomføre Stalinprogram for verdens bolsjevisering som var behandlet på den forrige verdenskongress. Derneft bekreftet kongressen de nye taktiske betningslinjer som skulde følges for videre å gjennomføre programmet, ødelegge de nasjonale krefters motstand og tænde den kommunistiske verdensrevolusjons brand. Herunder blev lagt serlig vekt på den såkaldte enhets- og folkefront-taktikk, som vi senere har fått se utfolde sig i Spania og Franrike, Belgia m. fl. Vi kjenner den også godt for Norges vedkommende fra Arbeiderpartiets såkaldte "kriseforlik" med Bondepartiet, og fra Arbeiderpartiets nye camouflagetaktikk med anleggelse av borgerlig og nasjonal maske. En annen ting, som berører direkte vårt land, nemlig Sovjetveldets deltagelse i Folkeforbundet (som statsminister Mowinckel stemte for som han sa "med stor tilfredshet og glede") er også et utslag av den samme enhets- og folkefront-taktikk som allerede forlengst var kassatt i Kominterns program.

Når vi i Nasjonal Samling nu i år holder vårt Riksmöte, så ser vi igjen en slik verdenskongress samles. Det er denne gang aksjonærene i Folkeforbundets fallittbo som holder ekstraordinær generalforsamling for å dröfte om selskapet må likvideres, eller om det er en

mulighet for å rekonstruere det til høsten når forsamlingen pleier å holde sitt ordinære årsmöte.

Jeg nevner disse begivenheter, som tilfeldig er fallt sammen med våre to siste Riksmöter, både fordi de er så betydningsfulle i sig selv, og fordi disse ting også er serdeles betegnende for den utenrikspolitiske situasjon vi idag står overfor.

På den ene side den utrettelig arbeidende verdensbolsjevisme som historisk sett ikke er annet enn det fryktelige uttrykk for en gammel verdens undergang og mørke makters iherdige forsök på å tvinge verdensutviklingen over i sin ödeleggende retning, nemlig mot den materialistiske universalrepublikken under jödisk diktatur.

På den annen side den gamle verdens rådlöse og forgjeves forsök på å löse den nye tids uomgjengelige krav, kravet til fred og samarbeid mellem folkene. Men hvorledes det hele fortapes i stridende egeninteresser. Akkurat som det nasjonale samarbeid, som også tiden krever, ödes i klassekamp og selvisk partistrid. De internasjonale makter blander sig i spillet, og litt efter litt glir det hele over i marxisme og forfall. Nöiaktig på tilsvarende måte etes den borgerlige liberale staten litt efter litt op av marxismen, saledes som vi så tydelig kan se det i vårt eget land. Uro og kriser, krig og borgerkrig følger denne forfalls-
prosess.

Men midt op i alt dette vokser frem de nye friske skudd på slektens evigunge stamme: De nasjonale samlings- og fornyelsesbevegelser, den nye tids herolder, den nye stats- og verdensordnings bærere.
En gammel verden faller. En ny blir til.

Skjønt vi her er samlet på nasjonalt grunnlag og for lösing av nasjonale oppgaver, stiller det derfor hele verdenssituasjonen idag i relief, når vi i forbindelse med vårt Riksmöte ifjor og nu her, minnes de store verdensmöter som har truffet til å finne sted på samme tid. Jeg våger også å se et karakteristisk tegn i den kjensgjerning at våre nasjonale riksmöter i all sin relative beskjedenhed, dog viser sterkt

stigende kraftutfoldelse. Det er den nye ordning som er under marsj også i dette landet.

II.

Folkeforbundets og sanksjonspolitikken sammenbrudd.

Partipolitikernes lettsindige spill med landets skjebne.

Det er videre en karakteristisk kjensgjerning som jeg vil peke på, at den borgerlige, parlamentariske, kapitalistiske verdensinstitusjon, Folkeforbundet, ikke bare er brutt sammen på grunn av systemets egen mørkenhet og marxismens muldvarparbeid eller på grunn av fundamentale og formelle feil i forbundets organisasjon. Det er en av representantene for den nye tids organiserte folkesamfund, den italienske fascisme, som knekket det. På trots av femti sanksjonsstater og hele den demokratiske og marxistiske verdens motstand og den verdensopinion som denne forstod å mobilisere mot fascismen og Italia, viste det nasjonale samhold sig å være den sterkeste kraft.

Uten på noen måte å gjøre oss til ett hverken med den italienske fascisme eller med Italias interesser, har Nasjonal Samlings ledelse helt fra begynnelsen tatt et klart og bestemt standpunkt i den etiopiske konflikt for Norges nøytralitet og mot Norges deltagelse i de såkaldte sanksjoner.

Vi var her utelukkende ledet av hensynet til vårt lands interesser. Jeg er forøvrig også av den opfatning at den offentlige mening her i landet som mange andre steder, var et offer for en propaganda som i virkeligheten tjente ganske andre interesser enn de høie idealer den forega å tjene. Hvis verdenspropagandaen efter vedkommendes behov hadde vært satt inn for andre formål enn dem som den blev bestemt til å tjene, så vilde også de hos mange så anspændte hensyn til moral og rettferd sannsynligvis ikke ytret sig i en så fanatisk partitagen for den ene part.

Vår bevegelse tok imidlertid ikke parti. Vi hevdet kravet om Norges nøytralitet, og påviste humbugen og hensiktsløsheten i hele sanksjonsspillet.

Vi kan idag si at vi bedømte situasjonen riktig. Militært gjorde vi det. På trots av den almindelige opfatning vurderte vi helt riktig såvel betydningen av de moderne krigsmidler som Etiopias og Englands motstandsevne, og ikke minst den umåtelige moralske og materielle styrke der skapes i et folk når det på nasjonal og historisk grunn organiseres til samlet innsats. Også politisk så vi riktig, og tok - mener jeg - det rette standpunkt. Sanksjonspolitikkenes gagnløshet og alvorlige feilberegninger ligger nu i dagen. Se på det mektige Englands tragiske nederlag på grunn av dets kortsynte folkeforbunds-politikk! Det største moralske og faktiske nederlag det britiske imperium har litt siden det tapte Amerika.

Sovjetveldet, den nye og merkelige folkeforbundsmedlem, så til å begynne med i sanksjonspolitikken en mulighet til ~~for~~st å komme Mussolini og dermed Hitler tillivs. Men da beregningene begynte å slå feil, gled de slue bolsjevikkjødene stille ut i bakgrunnen, og overlot skadefro nederlagets skam og skade til den britiske regjering.

Hvorledes vilde så vår stilling vært idag om vi ikke hadde tatt det standpunkt som vi gjorde? Det vilde vært en stor moralsk svekkelse for oss, og vi vilde allikevel vært slått i hartkorn med fascismen. Ærlighet varer i det hele tatt lengst.

Våre hjemlige sanksjonister med Koht og følge i spissen fulgte Moskva for gjennom fascismens nederlag å ramme de nasjonale bevegelser i andre land. Vi vil i det lengste vegre oss for å tro at de også likesom Moskva spekulerte i en europeisk krig.

La dem og hele den "store" og enstemmige utenrikskomiteen nu bære næsen i en klut og være glad ~~over~~ at vi i Nasjonal Samling ikke ennu er så sterke at vi kan trekke dem til økonomisk og strafferechtslig ansvar for deres uforstand i tjenesten, således som de vel for-

tjent. Den tid vil imidlertid komme her som på de borgerlige og marxistiske partipolitikeres ^{andre} operasjonsfelter.

I mellemtiden går vår opriktige sympati til våre nøisomme og strevsomme landsmenn, serlig fiskerne i Vest og Nord-Norge, som må lide så hardt for de nuværende makthaveres lettsindige spill med landets og dets borgeres skjebne.

III.

En ny handelspolitikk:

Forening av nasjonal selvberging og planmessig internasjonalt samarbeid.

For første gang siden verdenskrigen står landet således også i utenrikspolitisk henseende ansikt til ansikt med virkelig harde kjensgjerninger, som gjør det meget vanskelig å drive videre med den vanlige bygdepolitikk.

Jeg vil i den forbindelse fremheve en kjensgjerning som er sørgelig underkjent her i landet. Nemlig den at det er utenrikspolitikken og ikke indrepolitikken som dominerer folkenes liv. De mellemføllige økonomiske forhold og maktforhold bestemmer som intet annet, utenom folkenes egen livsvilje, statenes indre forhold og struktur. Disse er for en stor del tilpassning efter folkenes og statenes første og uavviseelige behov, efter deres kamp for eksistens og leverum. Men en stats utenrikspolitiske innsats vil på den annen side alltid svare til den grad som utviklingen av dens indre krefter står på.

Således hensynet til selvbergingen i tilfelle av krig. Men fremfor alt er det en omlegning i verdensøkonomiens struktur, som ennu mer enn de indre forhold, simpelthen fremtvinger folkesamfundenes økonomiske organisasjon som nasjonale arbeidsstater. De nye betingelser i verden tvinger hver nasjon, hver stat til å fremtræ likeoverfor de

andre som en organisert økonomisk enhet der råder fritt over alle sine midler og kan utnytte dem på best mulig måte. Forsåvidt er den nuværende krise i vesentlig grad en omleggningskrise i verdens produksjon og omsetning.

Det er imidlertid i og for sig ingen motsetning i mellom tidens krav til å skape disse solidariske, sterk utpregede økonomiske nasjonale enheter, og kravet til planmessig mellomfolkelig samarbeid, som også påtvinger sig med uavviselig styrke, såvel av økonomiske grunner som av hensyn til fredens bevaring.

Det er nettopp dannelsen av slike utpregede folkepersonligheter som kan virkelig gjøre et ærlig og effektivt mellomfolkelig samarbeid, uten privilegerte og uten undertrykkelse.

Det er dette syn vi har gitt uttrykk for i vår programpost om handelspolitikken. I vår henstilling til Stortinget 6. februar i år pekte vi også på hvorledes handelspolitikken må arbeide for å skaffe folkehusholdet fast grunn og for å holde oppe utførsel og skipsfart, de næringsveier som betinger vårt overskudd og vår høie levestandard. Varer som kan frembringes forsvarlig og tilstrekkelig innenlands, skal ikke hentes utenfra. Utenom denne selvberging må arbeides for øket varebytte med andre land, om nødvendig på grunnlag av gjensidighet.

Ved planmessig og målbevisst arbeid må grunnlaget legges for videre utvikling av utførsel og skipsfart. Norske tiltak i fremmede land skal ha aktiv og målbevisst politisk støtte. Utenrikstjenesten ute og hjemme må fylles ganske anderledes enn nu med nasjonalsindet tiltakshug og ansvars glede. Hver tjenestemann skal vite at ugjort verk og forsømmelse er enda verre enn feil fremgangsmåte. Det gjelder å sikre Norges plass og innsats, ikke bare i diplomatmiddager, men i omveltningene og nyskapningene i vår tid.

Grönland skal igjen bli norsk.

Disse siste betraktninger fører naturlig tanken hen på den store nasjonale utenrikssak, hvor vårt diplomati og våre politikere så fullstendig har sviktet sin nasjonale plikt og oppgave. Jeg sikter til hevdelsen av Norges interesser i sjøgrensespørsmålet, i polarstrøkene, og i særdeleshet Grönlandssaken.

Allerede på Riksmötet ifjor tok vi op denne saken ^{et} med/krav på revisjon av Kieltraktaten. Vi har siden fortsatt denne aksjon for å gjenoprette Norges gamle rett til Grönland. I forbindelse dermed er også adskillige av våre medlemmer gått inn i den nystartede forening Norsk-dansk Ordning likesom jeg for min del har funnet å burde ta imot valget til å sitte i foreningens styre.

Jeg er sikker på at jeg har ~~helt~~ ^{Riksmötet} ~~forsamlingen~~ med mig når jeg her vil fremholde at Nasjonal Samling skal gå våkent og sterkt inn for de norske fiske- og fangstinteresser og for Norges rett til Grönland, inntil målet er nådd.

Vi vil ikke prisgi Norges rett og ære.

Grönland skal igjen bli norsk, og åpent for norske fiskere og fangstfolk og for våre norrøne frender på Island og Færøyane.

V.

En vital interesse for vårt land:

Det nasjonale forsvar av vår frihet og fred.

Jeg vil nu vende mig til det problem som i utenrikspolitisk henseende, og dermed i det hele tatt, er vår mest livviktige oppgave, men som likeledes er fullstendig forsømt av dem som har ansvaret for det norske folks stilling idag.

Det gjelder spørsmålet om hvorledes vi skal komme gjennom de nuværende internasjonale forviklinger uten krig, og i hvert tilfelle uten nederlag og nasjonal sønderlemmelse eller endog utslettelse. Kjennsgjerningen er at vår frihet og fred er i stadig overhengende fare. Vår nøytralitet er i virkeligheten opgitt politisk, uten på noen måte å være sikret militært.

Våre politikere og en stor del av våre landsmenn ser ikke disse alvorlige kjennsgjerninger, eller vil ikke se dem og ikke ta konsekvensen av dem. Vårt folk er innstillet på ubetinget nøytralitet og lever i en lykksalig tro på at denne nøytralitet fremdeles er i behold. Men våre partipolitikere og vår utenriksledelse kompromitterer vår nøytralitet, samtidig som de ikke på noen måte treffer effektive foranstaltninger til landets forsvar. Det råder hos oss i dette livsviktige spørsmål en lettsindig likegladhet som en ikke finner maken til hos andre folk i lignende stilling, som Finland, Sverige og Sveits. Våre partipolitikere har ledet vårt folk den brede vei og preket om en fred som ikke var noen fred. Og folket har latt sig lede og dåre. Det lever videre uten å ville innse at krigen unngår ~~en~~ ikke bare fordi en ønsker å undgå den, men at også nøytraliteten fordrer ofre og krever støtte av et sterkt forsvar. Ingen sikkerhet uten offer.

Vi i Nasjonal Samling avviser enhver strudsepolitikk, og ennå mer den forbryterske fremgangsmåte som under fredens maske fremmer bolsjevikisk krigspolitikk. Norge må ledes tilbake til den opofrelsens vei som alene kan gi styrke og sikkerhet.

Situasjonen nu er som britiske statsmenn i de siste måneder gjentagne ganger har gitt så sterke og

tydelige uttrykk for, både i ord og forsvarstiltak, farligere enn i 1914, farligere fordi en ny europeisk krig vil få slike katastrofale virkninger, og likefrem kan bety hele vår civilisasjons undergang. Det er denne situasjon som nu f.eks. tvinger det lille Sveits til å ofre over 300 mill. ^{lønner} kroner ekstraordinært på en fullstendig reorganisasjon av sitt forsvar.

Norge løper en minst like stor og overhengende risiko for å bli innviklet i en kommende krig, og det helt uforberedt, hvis disse vitale spørsmål får lov til å drive slik som våre partipolitikere nu lar dem drive.

To fiendtlige leire under gruppering,

Europa og verden.

Forholdet er det at i verden, og først og fremst i Europa, holder på å danne sig to fiendtlige grupper på tilsvarende måte som før verdenskrigen. Sovjetveldet, Frankrike og Tsjekoslovakiet bakket av den internasjonale jødedom, som hisser til krig mot det nasjonalsocialistiske Tyskland, står allerede i bestemt enhetsfront mot dette land og søker å inncirkele Tyskland ytterligere, både politisk og militært.

I den forbindelse vil jeg også her understreke den overordentlige viktige kjennsgjerning at arbeidet for den røde verdensrevolusjon aldri har pågått med en slik intensitet som nu. Bolsjevismen og det nuværende jøde-regime i Russland kan i det hele tatt ikke opgi sin verdensrevolusjon uten å måtte bryte sammen. Verdensbolsjevismen er et internasjonalt historisk utviklingsfenomen og ikke en tilfeldig russisk episode. Den vil fortsette sitt arbeide i verden, selv om den bryter sammen i Russland. Det er min overbevisning at ethvert land under bestemte forhold kan bli bolsjevisert og likeledes at intet land blir spart for denne prøvelse, som betyr både

borgerkrig og krig, medmindre en nasjonal samlings bevegelse vekker det til nytt nasjonalt liv.

Uhyggelige muligheter for vårt land.

Under disse forhold er Norges stilling særdeles utsatt, beliggende som det er i krysset mellom Russland, Tyskland og England, og indre-politisk allerede i hendene på marxistiske makthavere.

Russland er fra å være en europeisk stormakt med asiatiske interesser, blitt en asiatisk stormakt med europeiske interesser særlig mot Atlanterhavet. Men fremfor alt er det verdensrevolusjonens basis.

Verdensbolsjevismen søker å lage Norge og dermed Skandinavia om til høire fløi av sin europeiske angrepsfront mot Tyskland og England. Denne plan innebærer uhyggelige muligheter for vårt land.

I tilfelle av en konflikt mellom Tyskland og Sovjetveldet, vil Arbeiderpartiets hele innstilling drive Norge inn i en partitagen for bolsjevikene og i et motsetningsforhold til Tyskland som er uforenlig med vår nøytralitet. Arbeiderpartiets uansvarlige diktator, Tranmæl, har nylig uttalt sig tydelig nok i den retning. Sålenge Norge og Sovjetveldet er medlemmer av det nuværende Folkeforbund, og Tyskland ikke, er det klart at det også deri ligger en veldig krigsfare for oss, idet vi bl.a. er forpliktet til da å gi den røde arme og dens luftstridskrefter anledning til fri gjennommarsj i tilfelle av en tysk-russisk konflikt.

Under de nuværende forhold i Europa eksisterer enn videre også den mulighet at Tyskland og England kan komme i krig. Det kan f.eks. inntreffe i forbindelse med en konflikt mellom Tyskland og ovennevnte trippel-allianse, Frankrike-

tilsjøs og i luften så meget som de lokale forhold og midlene tillater, og forsvaret av denne landsdel må kraftigst mulig understøttes ved økonomiske og kulturelle tiltak. Folkets eldgamle fiskerettigheter må gjenvinnes og sikres, og vaktholdet mot fremmede trålere gjøres effektivt.

N o r d - N o r g e f o r N o r g e

må være vårt løsen.

Jeg vil henstille til alle sammen å sette sig inn i Nord-Norges problem og bidra sitt til å løse det.

Jeg vil i så henseende henwise til vår propagandasjef kf. Lundes innsats for denne sak, bl.a. hans brosjyre om Nord-Norge som alle må lese.

Lunde har også fremsatt en ide som jeg her vil ta op som forslag, *Må ha hørt hovedtynd 3. Ridd.*, nemlig at neste Riksmöte skal holdes i Nord-Norge, Norges forpost i nord og öst, for tydelig å tilkjenne vår faste vilje til å hevde det norske folks livsinteresser og leverum, såvel mot Östen som i Nord-Ishavet.

VII.

Fred mellem England og Tyskland et livs- spörsmål også for vårt land.

Jeg kommer nu til sluttkjernen i det jeg her vil ha sagt. På sett og vis er det også kjernen i hele Nasjonal Samling.

Jeg har allerede fremhevet at fred mellem Tyskland og England er et livsspörsmål for vårt land. Det som vi fremfor alt må söke å hindre er at Tyskland og England står mot hinannen i en ny krig. Det vilde for oss være skjebnesvangert, ja, ödeleggende. Derfor må det være vår opgave å yde alt som står i vår makt til å skape fred og